

M11

Časopis ZŠ Masarova

Tak trochu jiné Velikonoce...

Předmluva

Byla jsem donucena napsat tento článek, protože jsem byla povýšena spolu s Míšou na šéfredaktorku. Hned na začátek svého funkčního období bych chtěla zdůraznit, že časopis pracuje zcela nezávisle na jakýchkoliv jiných institucích pracujících na této naší škole. V tomto čísle časopisu můžete najít například novinky ze školy, zhodnocení adopce na dálku, projekt Architektura Brna, povídku, obrázky od Štěpánky, dozvíte se něco o broucích a uvidíte, jak vypadali učitelé, když byli malí.

Katka Tichá

Čtení pomáhá

Je projekt, o kterém vás učitelé informovali v posledních dnech, a který se vám pokusím trochu přiblížit. Projekt *Čtení pomáhá* rozdělí každý rok 10 milionů korun na dobročinné účely. Přihlášením získáte svůj účet, na který můžete získávat čtením knih v nabídce pomyslný kredit v hodnotě 50 Kč, jenž můžete využít například pro telefonní poradnu, na rekonstrukci počítačové učebny v keňském Nairobi, pomoc pro osoby bez domova nebo pomozte jiným dětem. Kredit získáte správným vyplněním dotazníku o čtyřech otázkách, většinou velmi jednoduchých. Takže se můžete pustit do toho!

Míša Dobrovolná

Toto je 18. vydání časopisu M11. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Marty Kadlečkové a Bc. Davida Černocho. Náklad 35 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 4. 4. 2013 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz. Radostné počtení Vám přeje redakce M11.

Adopce na dálku 2013

Ve dnech 6. – 8. března proběhl na ZŠ Masarova druhý ročník projektu Adopce na dálku, který měl za cíl podpořit chudou bangladéšskou studentku a finančním příspěvkem ji zajistit šťastnější budoucnost. Projekt probíhal pod taktovkou školního časopisu M11 a žákovského parlamentu.

V rámci projektu, ve kterém měl vedoucí úlohu školní časopis, bylo vyrobeno speciální číslo časopisu a vystřihovánka školy v měřítku 1:1000, kterou vytvořil jeden bývalý žák. Tyto výrobky posléze roznášeli kameloti, speciálně určení členové školního časopisu a žákovského parlamentu, po třídách, kde je mohli za drobný příspěvek pro studentku žáci získat.

Minulý rok se nám povedlo vybrat přes 11000 Kč. Tento rok byl mírně slabší, cílovou částku, kterou budeme posílat do Bangladéše, jsme nepřekročili, vybrali jsme 6105 Kč. Tyto peníze budou „doplňeny“ z částky, která nám zbyla po minulém ročníku, a tak Rumila nepřijde o možnost mít se lépe.

Všem přispěvatelům děkujeme!

Architektura Brna

Dne 14. března se konal projekt architektura Brna. Každý ročník zpracovával jiné téma: 7. třídy měly „na starost“ období středověku, žáci 8. tříd zpracovávali počátek a průběh novověku. Také nemůžeme zapomenout na deváté třídy, které vypracovávaly historii a současnost výstaviště a hlavního nádraží. Ve výběru byly třeba brněnské kašny, muzea, kostnice atd.

V každé třídě jsme se rozdělili do skupinek, ve kterých zpracovávali dané téma. Od vyučujících jsme dostali velké papíry, které jsme různě zdobili a polepili zajímavostmi. Celkově jsme na to měli čtyři vyučovací hodiny. Každý člen skupiny si obstaral informace o daném tématu. Poté, co jsme si vyzdobili svůj papír, jsme nalepili veškeré informace a prezentovali naše „dílo“ před třídou. Spolužáci vyslechli informace a zhodnotili práci spolužáků. Řekli jim své názory a připomínky. Poté odevzdali své výtvary třídnímu učiteli, který je uschoval v kabinetu a následující den vyvěsil na třídní nástěnku, kde si je mohl každý prohlédnout.

Denisa Višňovská a Beata Klobasová

Foto: Stránky školy

Otázky pro paní učitelku Kroupovou

Comenius a jiné

Budeme stále spolupracovat s Polskem, Bulharskem a Anglií?

Určitě.

Přidají se k projektu Comenius další země?

Ano, přidá se Švédsko, Itálie, Turecko, Španělsko.

Jak dlouho bude trvat projekt?

2 roky-2013/2015

Jak se vám líbilo na cestách?

Moc, mám z projektu spoustu přátel- známe se a máme si o čem povídat.

Na jaké akce se můžeme těšit v rámci Comenia?

Projekty o etické výchově a slušném chování.

Těšíte se na další spolupráci?

Samozřejmě

A teď ke škole:

Jak dlouho tady učíte?

6. rok

Chtěla byste učit nějaký jiný předmět?

Ne

Umíte nějaký jiný jazyk než angličtinu?

Němčinu, rozumím rusky.

Máte oblíbenou třídu?

Ne. Mám ráda všechny =D.

Otázky pokládaly Ála Nekvapilová a Lucie Doležalová

Masarka v Rovnosti aneb Neztratili jsme se

Do jedné v celku nenápadné budovy v centru města dorazily ve středu 13. 3. mírně promrzlé redakce školních časopisu. Důvod k tomuto počínání byste našli v emailech vedoucích a koordinátoru redakcí – pozvánku do brněnské redakce Rovnosti. I náš časopis patřil mezi pozvané, a tak vyslal své čtyři zástupce, aby se poučili, okoukali, jak se co dělá, a pokud možno, aby část tohoto know – how přenesli i do prostředí školní redakce.

Dorazili jsme včas, abychom viděli redakční poradou. Pokud si naši redaktori stěžovali na vedení porad ze strany bývalého šéfredaktora, zde by nevydrželi ani první slova kritiky. Další věc, která bývalého šéfredaktora školního časopisu překvapila, bylo to, že všichni pracovali bez jakéhokoliv popohánění, upozorňování a umravňování. Holt nejsme ve škole, ale v realitě. Po tiché účasti na poradě jsme se přesunuli do jiné místnosti, kde jsme si, už ne tak tiše, vyslechli, co je v podstatě redakce Deníku zač. Dále jak Deník vzniká, jak se clení, dozvěděli jsme se, co je to například „Otvírák“ (Schválně, co to je?!), kde se noviny tisknou... A případné zájemce o žurnalistiku odradili tím, že se v redakci pracuje až do noci. Když jsme byli teoreticky náležitě vybaveni, šli jsme opět do praxe. Prošli jsme redakci odshora dolů, viděli jsme různá oddělení, například sportovní, kde jsme narazili na stohy papíru a dva fanoušky Sparty, oddělení grafiky, kde nám ukázali, jak se fotky upravují, aby je čtenáři našli při nalistování vyhlídnutého článku pěkně ořezané. Dále redakci s různými pracovišti – fotografové, internetoví zpravodajové, editoři,... To byla první část programu, po které následovala pauza na svačinu, pití a hygienické úkony.

V další části exkurze jsme vyzkoušeli samostatnou práci. Měli jsme napsat články o dnešním dni, které by se otiskly. K tvorbě nám dovolili použít jejich redakční systém, takže jsme všechno museli dělat přesně tak, jako skuteční zaměstnanci. To bylo pro většinu redaktorů, dosud zvyklých pracovat pouze s klasickými kancelářskými programy, zprvu těžký úkol. Nakonec se všichni naučili alespoň základy složitějšího ovládnutí. Den v Deníku nakonec bavil všechny vyslané redaktory. Viděli jsme opět něco nového a poučného. Hlavně bylo zajímavé vidět ten kontrast mezi teorií a praxí, která je velmi odlišná, až to mírně vypadá, že platí jednoduchá rovnice – co platí v praxi, neplatí v teorii.

Na závěr se hodí poděkovat velmi ochotnému šéfredaktorovi krajské redakce Deníku panu Tomáši Hermanovi, za provedení redakcí a Asociaci středoškolských klubů za umožnění účasti na této akci.

Alena Nekvapilová

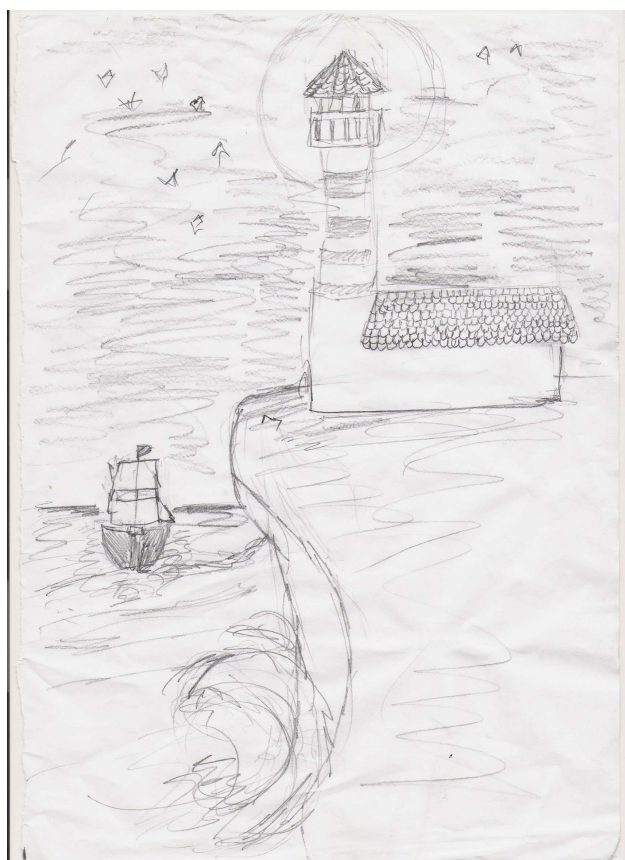
7. A

Matěj Kos
Externista
1. D4

Několik obrázků

Štěpánka Floriánová

Brněnská tramvaj v lese na Boskovicku

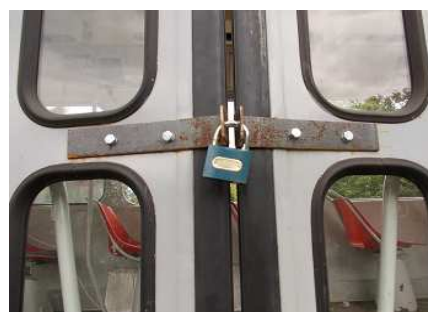
Stalo se to loni v červenci, když jsem se na návštěvě u prarodičů na jedné ze svých procházek velice podivil jedné zvláštní věci. Na odlesněném kopečku mezi obcemi Jabloňany a Obora u Boskovic (okres Blansko) stála postarší brněnská, značně zdemolovaná tramvaj, která tu předtím nikdy nebyla. Ačkoli jsem to měl domů poměrně daleko, neváhal jsem a vrátil jsem se pro fotoaparát, abych mohl pořídit několik snímků.

Zpět k tramvaji jsem se ovšem nevrátil pouze s fotoaparátem – doprovodil mne dědeček, který mi potvrdil, že tato tramvaj tu musela stát nejméně od poloviny června. K čemu však slouží, mi, bohužel, nepověděl.

Tramvaj typu T3 s označením 1528 pochází s největší pravděpodobností z Brna, neboť o tom svědčí nejen držák na časopisy (ve voze) s logem časopisu Šalina, který vydává brněnský dopravní podnik, ale také logo DPMB na reklamě uvnitř vozu. Tato tramvaj zde nestojí dlouho, takže na ní nejsou znatelné známky koroze, ale i přesto je značně poškozená, a v budoucnu přinese velkou zátěž pro životní prostředí.

Na těchto obrázcích můžete vidět (pokud ovšem máte dobrý zrak), že tramvaj stojí na odlesněném, z obou stran křovinami obklopeném kopečku, jehož půda byla zpevněna šterkem a vůz stojí na starých pražcích.

Zamčeno, takže dveřmi cesta dovnitř nevede. Nakonec jsem se tam musel dostat oknem.

Pohled ke kabině řidiče a pak fotografie, jak to v ní vypadá. Řídicí panel je poškozený, některé spínače včetně madla jsou vytrhány a povalují se po podlaze kabiny. Chybí zde též modernizovaný rychloměr, ampérmetry a voltmetr. V pořádku zůstaly pouze ovládací pedály, křeslo a strop. Dílem vandalismu (je logické, že tramvaj sem v takovém stavu nikdo nedostal) jsou také zdejší „čmáranice“ na oknech v zadní části vozu, zbylá okna jsou vytlučená a všude kolem jsou střepy. Ovšem čelní sklo, skla ve dveřích od kabiny řidiče a v přepážce oddělující kabinu řidiče od cestovního prostoru zůstala zachována.

Takto to vypadá v cestovním prostoru pro cestující. Sedadla jsou roztrhaná, plná skla, jedno sedadlo je dokonce utržené a povaluje se venku vedle vozu.

Některé součásti elektrické výzbroje (pantograf, pojistky, soustrojí na ovládání dveří, světlomety...) jsou značně zdevastovány nebo zcela chybí (např. pantograf). Elektromotor, hlavní vypínač a uzemňovač jsou však zřejmě v pořádku a stejně tak koncová světla. V celkem dobrém stavu je také podvozek včetně kol.

Nelze popírat, že tramvaj pochází z Brna.

Na stránkách www.bmhd.cz se mi podařilo zjistit, že tramvajový vůz č. 1528, rok výroby 1967, byla v Brně vypravována na linky č. 1, 2, 12 a 13. Dle záznamu byla naposled vypravena dne 31. 10 2011. Pak prý DPMB prodal vůz Mendelovu muzeu, 28. 5. 2012 byl převezen na místo, avšak za jakým účelem není známo. Pravděpodobně to mělo být jakési útočiště pro studenty Mendelovy univerzity, avšak i to je velmi zarážející. Také dostat tramvaj na místo, odlesnit pahorek a hlavně ji správně usadit bylo jistě náročné a znamenalo to vynaložení velkého úsilí. A také silnice mezi Oborou a Jabloňany je úzká a tvoří ji prudké zatáčky a strmé stoupání. Muselo tedy být velmi obtížné dostat sem tahač s tramvají, jeřáb a bagr, který pahorek upravil. Po-dle mého názoru zde by ta tramvaj nemusela ani být, protože se namísto útočištěm vědců stala útočištěm vandalů a zanedlouho se z ní stane hromada šrotu, která bude zbytečně zatěžovat zdejší životní prostředí.

Foto: Autor

Arnošt Fridrich
8. B

Brouci

část 1.

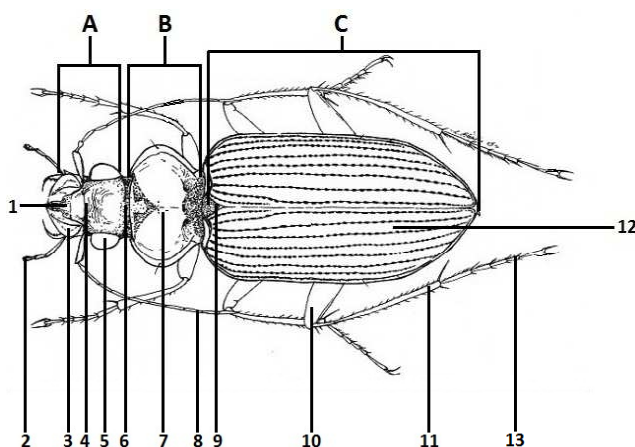
Řád **brouků** (*Coleoptera*) jsou nejdokonalejším a nejpočetnějším řádem hmyzu (*Insecta*), který řadíme mezi členovce (*Arthropoda*). Řád brouků zahrnuje asi 600 000 dosud popsaných druhů. Ačkoli se vyznačují mnohotvárností a různými způsoby života, mají poměrně jednotný řád. Jejich tělní pokryv je velmi pevný a sklerotizovaný, který jej dobře ochraňuje před vyschnutím a predátory. Jejich tělo dělíme na tři základní části: hlavu, hrud' a zadeček.

Hlava je poměrně málo pohyblivá a nese kousací ústní ústrojí, článkovaná tykadla, makadla a oči. Tykadla patří mezi nejnápadnější orgány na hlavě. Jakožto orgán čichu jsou velice rozmanitá, ale vždy jsou složena z několika článků. Podobnou stavbu mají oči, které jsou složeny z jednotlivých malých oček (faset) a jsou umístěné po stranách hlavy.

Hrud' můžeme rozdělit do tří článků: předohrud', středohrud' a zadohrud'. Předohrud' (prothorax) nese vespod první pár nohou a nahoře tvoří štít, středohrud' (mesothorax) nese vespod druhý pár nohou a nahoře jeden pár tvrdých chitinosních krovek. Ze středohrudí je nahoře patrná malá trojúhelníková část mezi kořenem krovek, kterou nazýváme štítek. Zadohrud' nese vespod třetí pár nohou a nahoře jeden pár blanitých křídel, která jsou v klidu složena pod krovkami. Křídla mohou být v ojedinělých případech zakrnělá nebo mohou chybět.

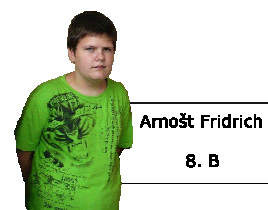
Nohy brouků jsou k hrudi přikloubeny kyčlemi a příkyčlím. Nohu dělíme na stehno, holeň a trojčlenné až pětičlenné chodidlo zakončené zpravidla dvěma drápkami.

Zadeček je složen původně z jedenácti až dvanácti článků bez okončetin.

Stavba těla brouka: A – hlava, B – hrud', C – zadeček; 1 – svrchní pysk, 2 – makadlo, 3 – kusadlo, 4 – čelo, 5 – oko, 6 – téměř, 7 – štít, 8 – tykadlo, 9 – štítek, 10 – kyčel a příkyčlí zadní končetiny, 11 – holeň zadní končetiny, 12 – krovka, 13 – chodidlo zadní končetiny.

Brouci dýchají vzdušnicemi – dlouhými úzkými trubicemi, které se vinou po stranách těla. Nervová soustava je jedno-duchá, v mozku má ústřední centrum.

Chumelí se, chumelí

Fotografie pořízené dne 18. 3. 2013, kdy se Brnem prohnala sněhová kalamita

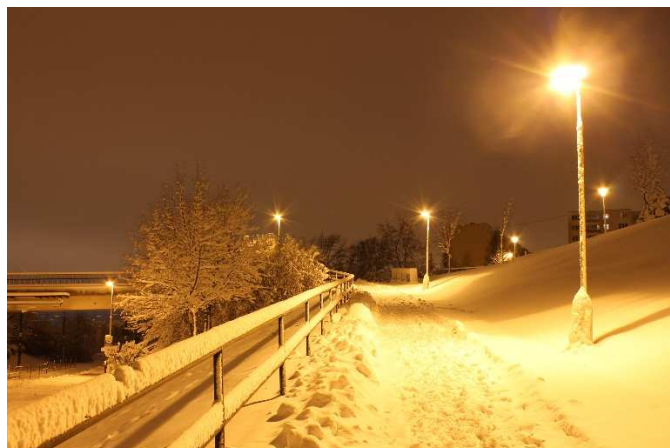

Foto: Matěj Kos

Do některých věcí je lepší se nezaplétat

Jeden z mých osudných dnů, kdy by si to člověk přál nejmíň, se stal v pátek večerního času. Blížila se dvacátá třetí hodina a já byl vyčerpaný, jako kdybych právě přišel odněkud ze Sahary až na to, že jsem přišel z mnohem horšího místa: byla jím moje poněkud neuvěřitelná pracovna v jedné redakci, jež převážně psala o již dávno zapomenutých automobilových veteránech. Já jsem tam psal, vždy stručné články o jistých autech, jenž už se nevyrábí, ale za to se jen prodávají (vcelku normální běžná práce normálního novináře).

Jel jsem nekonečně dlouhou dálnicí, široko daleko žádné auto a pomalu na mě začínala doléhat únava, když jsem se náhle podíval na noční oblohu. Byla nádherná. Hvězdy svítily jako nikdy a únava jakoby odezněla někam pryč.

Najednou se na obloze bíle rozzářilo. Světlo bylo tak oslňující, že jsem málem oslepl, načež jsem dostal malý smyk, proto jsem raději zastavil. Vystoupil jsem, abych se podíval, co je to za věc. I když bylo to světlo oslnivé, jakžtakž jsem dokázal rozpoznat jeho tvar. Ale rozpoznal jsem ho. Tedy trochu. Připomínal spíš zkosený obdélník. Jako takové ty malé růžové gummy.

Objekt ještě pořád světélkoval, když tu zničehonic vystřelil jakýsi paprsek směrem na zem na silnici. Paprsek doletěl a velká bílá svítící guma se tam ještě chvíli vznášela.

Náhle se ozval nechutně pískavý zvuk a objekt se zčista jasna vypařil. Jen jsem na to tupě zíral, co se to přede mnou právě odehrálo.

Objekt zmizel, chtěl jsem nastoupit do auta, když jsem si najednou všiml ve světle hvězd, jakési ležící siluety. Uvědomil jsem si, že ta silueta musí být něco, co ten objekt vystřelil.

Nebyla ode mě dost daleko, takže jsem ani nemusel nastoupit do auta, abych zjistil, co je to tam za věc. Vzdálenost, jež mě dělila od neznámého objektu, musela být - hrubým odhadem - něco kolem deseti metrů, i když to vypadalo na víc.

Kráčel jsem kupředu malými opatrnými kroky, a čím jsem byl tomu předmětu blíže, tím víc jsem zjišťoval, že je to živá bytost. Myšlenka, že je to člověk, se zdála velice nepravděpodobná, protože, jak sám o lidech vím, nevydávají kuňkavé zvuky. Co jsem tak posoudil, moc dobře nezněly. Zněly spíše jako by tu věc něco bolelo.

Čím blíž jsem se přibližoval, tím víc jsem dokázal rozpoznat vnější vzhled toho tvora zřetelněji (protože jsem měl vždy na svém pásku připnutou malou baterku, mohl jsem na toho tvora zasvítit).

Právě jsem k němu došel a skláněl se přitom nad ním. Měl jsem pravdu: nebyl to člověk, ale měl jako člověk dva páry rukou a nohou, na nichž se zvláště tyčily tři prsty, jak na nohou, tak na rukou. Tři dlouhé tenké prsty bez nehtů a jaksi divně provedené: úplná špička totiž vypadala, jako by tam ten nehet měl být, poněvadž jemně stoupala vzhůru. Člověk by si řekl, že je má zlomené, ale když se podívá pozorněji, zjistí, že už tak prostě jsou. Dolní končetiny byly svým způsobem lidské, ale zase tu byly ty tři nalomené prsty.

Tělo spíš hubenější se spoustou jakoby zmačkané kůže - jak je to třeba na oblečení - v barvě podobající se lidskému masu. A taky trochu připomínalo vejce, ale takové prodloužené vejce. Pánevní oblast vypadala dosti podivně: jeho nohy v té oblasti vypadaly, jako vykloubené přímo z už jednou zmíněné pánve.

Poslední část tvořila rozdvojená-ale přitom spojená - hlava se dvěma kulatě dlouhými očima. Měly bílou barvu bez zorniček a panenek. Uprostřed své rozdvojené hlavy, byla jakási mezera připomínající hrot šípů, ale tenhle hrot byl zakulacený. Bylo v ní spousta pravidelných vodorovných čar v béžové barvě. Někde uprostřed byla i ústa, z nichž mu něco teklo. Tekutin byla nerozeznatelná. Tuhle podivnou hlavu podpíral tlustší, ale silný krk.

Ve světle mé baterky jsem rozeznal jak jeho tvar, tak i jeho barvu. Bylo evidentní, že tenhle tvor potřeboval, pomoc, ale já nevěděl, jak mu ji poskytnout. Šel jsem zpět k autu, abych přijel k němu a opatrně ho nabral.

Přistoupil jsem tedy ke dveřím auta, vytáhl klíčky, otevřel dveře, nastoupil do auta a klíče dal zpět do zámku a nastartoval auto. Jel jsem směrem k tomu místu, kde by se měl tvor nacházet, ale když jsem opatrně přijel na to místo, kde by měl ležet, nebyl tam. Chtěl jsem vystoupit a podívat se, jestli to náhodou nebyl jen přelud, zničehonic se vedle mě objevila postava, již její rozdvojenou hlavu pokrýval stín. Byl jsem v šoku: jak se sem mohl dostat tak rychle, aniž bych zaregistroval, že by se pokoušel otevřít dveře? A jak mohl vědět, jak si ty dveře otevřít? Třeba jsem ho už nabral, ale už si na to nevzpomínám. Nicméně už tam se mnou seděl, tak jsem dupl na pedál a jel dál.

Začínala se blížit půlnoc, tedy dvanáctá hodina. Tvor byl stále vedle mě. Civěl na mě a někdy dokonce i něco řekl, ale já jsem jeho mně neznámé řeči absolutně nerozuměl. Prostě jsem přikyvoval, nebo na to prostě odsekl „ano“ nebo „ne“. Trvalo to nejméně deset minut, a náhle přestal mluvit: zřejmě si uvědomil, že nemá smysl se mnou nadále komunikovat o něčem, čemu jsem vůbec nerozuměl.

Opět přicházela nevyhnutelná únava, kterou pomalu nahrazovalo zdlouhavé dřímání: musím dojed domů...už je to jen pár mil...a ten tvor...

„Cože? Kde to jsem?“ octl jsem se na jakémsi dokonale zeleném pahorku s jedním vysokým stromem, který byl pro mě úplně neznámý. Kromě stromu a mě, tam také byl jakýsi šedý kámen. Byl velký asi jako já a zarostlý mechem jakýmisi černými chapadly. Přistoupil jsem k němu, opatrně si na něj sáhl. Nic se nedělo, ale po pěti vteřinách, začal nepochopitelně černě svítit. Nechápal jsem, co to má znamenat, ale raději jsem o krok odstoupil. Potom jsem zjistil, že to není nebezpečné a bez obav se vrátil zpět k němu. Díval jsem se do toho záhadného černého světla. Bylo to neuvěřitelné: hleděl jsem na obrovský kaňon, který podpíraly desítky tenkých tmavě zelených něco jako lián. Tyhle úžasné kaňony se nacházely před azurovou oblohou se třemi skupinami malých žlutých mraků. Pod skalami kaňonu byly umístěny různé lesy, z nichž se tyčily budovy připomínající kvádry, se čtyřmi chodbami vedoucích vzhůru do výše, na jejichž vrcholcích se nacházely velké kulaté koule, o nichž jsem neměl tušení, k čemu slouží, vlastně jsem nevěděl, k čemu slouží celé tyhle budovy.

Náhle mě cosi popadlo za nohy. Škublo to sebou, následkem čehož jsem se uhodil o hlavu. Táhl mě to dolů z příkopu, na němž jsem evidentně stál. Pozorně jsem se podíval na věc, jež mě táhla a zjistil jsem, že je to jakési neuvěřitelně dlouhé hnědě se lesknoucí chapadlo s mnoha pravidelnými čarami a pruhy a taky se spoustou různých světýlek. Za nohy mě chytly jakési tři široké ocelové prsty se čtyřmi velkými světlometry, které vůbec nevyzařovaly oslnivé světlo, ba naopak, to světlo bylo docela příjemné ho po cestě pozorovat.

Cesta byla nepříjemná a bolestná, ale protože jsem se zadíval do těch světel, vůbec jsem ji nevnímal. I když jsem měl o zábavu postaránu, švihaly mě do tváře různé keříky, větve a někdy jsem na neštěstí narazil na kámen. Chapadlo mě konečně dotáhlo do lesa, který byl plný stromů, jež se skládaly jen z koruny a opět několika desítky malých lián. A kromě lesa samotného, mě dotáhlo i do jeho útrob.

Dotáhlo mě to do jedné z těch podivných budov. Byly tam jakési obdélníková vrata. Uvnitř budovy se shlukovalo několik chapadel do jednoho velkého chapadla, které bylo fyzicky propojeno s budovou a to v podobě miliardy malých, krátkých, tenkých chapadel. Blížil jsem se k hlavní spleti chapadel, když náhle jedno z nich...

Probudil jsem se na příjezdové cestě mého domu. Můj Ford LTD Victoria byl perfektně zaparkován v garáži, bez jediného škrábane. Knoflíkem u vchodu do garáže jsem zavřel garážová vrata a šel se podívat do domu, není-li tam ten tvor.

Dům jsem prohledal nejmíň osmkrát, ale tvor nikde. Šel jsem si tedy udělat snídani, i když mě to hledání dokonale probralo, měl jsem ale ukrutný hlad a trochu popřemýšlet o tom, kam se mohl ten tvor podít.

Dal jsem si vařit vodu na čaj do předem nachystaného hrnku, vytáhl chléb, dal ho do toustovače a k tomu jsem si dal do přehřátého kastrůlku vařit míchaná vajíčka. Za necelých pět minut jsem už seděl u stolu a přemýšlel.

Kam jen mohl zmizet? A v tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem se nepodíval do sklepa! Rychle jsem odešel od stolu - nedbaje přitom na snídani - a rychle spěchal ke dveřím, které vedly do sklepa. Otevřel jsem je, zapnul světlo a šel jsem po schodech dolů. Když jsem se octl v betonové místnosti, kde teplota přesahovala jeden stupeň, byl jsem překvapen, co vše se zde nacházelo a v tuto chvíli mi to bylo naprosto ukradené. Vše jsem důkladně prozkoumal do posledního detailu, ale tvor tu nebyl. Šel jsem tedy zpátky ke svému stolu. Usedl jsem, abych dojedl snídani. Za nějaké dvě minuty byla snídane pryč. Šel jsem dát nádobí do dřezu. Umyji je až později, říkal jsem si v hlavě. Ještě před odchodem s domněním, že tady toho tvora někdo viděl, jsem si nalil sklenici mléka, když tu se náhle před dvířky lednice objevil ten tvor. Leknutím jsem upustil skleněnou láhev s mlékem, načež jsem ho vylil a v této chvíli stál na podlaze plné bílé tekuté hmoty.

„Pane bože, vy jste mě teda vyděsil!“

Tvor rozhodně nepochopil zdejší situaci a jen na mě civěl s tupým výrazem na tváři.

„ Opravdu?“ to snad není možné, on umí mluvit naší řečí! „To jsem opravdu nechtěl.“

„Ale nic se nestalo, je to jen mléko, to půjde utřít.“

„Nebojte se, Pozemšťane, já to uklidím,“ ujistil mě klidným hlasem dokonalého obyvatele planety Země.

Natáhl pravou paží a mléko už jaksi nebylo rozptýlené na podlaze, nýbrž zpět v jakoby vůbec nerozbité skleněné lahvi.

„Jak jste to proboha udělal?“ zeptal jsem se nepochopitelně.

„Je to snadné, vy to snad nesvedete?“ odpověděl mi otázkou.

„Ne,“ řekl jsem mu s rozumnou tváří. Musel jsem pravděpodobně před ním vypadat asi, jako i jsem idiot, když jsem se ho na tohle ptal.

„Ale vůbec ne...chci říct, vůbec nevypadáte jako idiot“ ujistil mě.

V této chvíli jsem úplně zapomněl, že jsem idiot: to je neuvěřitelné! Vy dovedete číst myšlenky! Umíte ještě něco?“ otázal jsem se ho s údivem.

„Ano, umím toho spoustu, ale při některých pokusech, byste mohl bohužel i zemřít, takže mám proto motto: Do některých věcí je lepší se nezaplétat.“

„Aha...takže nebudete pokoušet štěstí a do ničeho se nepustíte,“ řekl jsem mu, když mi jaksi naznačoval, že mám něco na bradě. Prohmátl jsem ji a zjistil, že mám vousy. Odebral jsem se proto do druhého podlaží se oholit. Tvor šel samozřejmě se mnou.

Vešel jsem do koupelny, přistoupil k umyvadlu, aplikovav jsem pěnu na holení, kterou jsem vytáhl z lékárničky, a začal se pomalu holit žiletkou, již jsem na rozdíl vytáhl z šuplíku. Ten tvor se mě opatrně zeptal: „Co to je, mohu-li se otázat?“

„Žiletka,“ odpověděl jsem mu s neparnou nervozitou.

„A k čemu taková „žiletka“ slouží?“ ptal se mě.

„K oholení,“ oznámil jsem mu s optimismem.

„A neublížíte si tak?“

„Někdy ano,“ řekl jsem mu se skoro oholenou bradou.

„Zajímavé...opravdu zajímavé.“

Po minutě jsem měl již plně hladkou čelist a rozhodl jsem se, že dnes raději nepůjdu do práce. Zavola jsem tedy svého nadřízeného, pana Braideny a řekl jsem mu, že mám horečku a, že se dnes necítím dobře. On mi na to řekl, že nemusím nic předstírat, že tu mám spoustu nesplněné dovolené, takže mě s radostí uvolnil.

Musel jsem si ještě ujasnit: proč ten tvor tady ten tvor ještě je, chci tím říct, co ještě pořád dělá na této planetě? Protože jsem věděl, že dokáže ovládat parapsychické schopnosti, musel jsem si dávat pozor, na co zrovna myslím, protože bych ho možná mohl něčím urazit.

„Nebojte se, ničím jste mě na štěstí neurazil,“ oznámil mi tvor v klidu „ale, vy mě snad vyháníte, že si myslíte, kdy už odjedu?“ zeptal se s pohledem, jako by mu to bylo líto.

„Ne, ne, ne, ne, né,“ zakoktal jsem se „jen se chci zeptat, jestli si pro vás někdo náhodou nepřijede.“

„Ááá, ano,“ podle jeho překvapení, zřejmě věděl, o čem se mluví „pochopil jsem: vy se mě ptáte, jestli si ke mně nepřilítí mí druzi.“

„No vidíte!“

„Ale pro vás také,“ oznámil mi s malým náznakem neklidu.

„Co prosím?“ podivil jsem se jeho větě.

„Na neštěstí i pro vás si přijdou.“

Byl jsem touhle odpovědí poněkud zděšen: nějací tvorové stejného vzhledu, jako je tenhle, co právě teď stojí, přede mou si pro mne i s ním přijdou a odnesou kamsi do vesmíru.

„A kdy proboha?“ zeptal jsem se ho zděšeně.

„Za pár vteřin určitě,“ řekl teď už jako by nic. Ono to vlastně už stejně bylo jedno, poněvadž jsme již byli odsouzeni k nečekanému - a tudíž - okamžitému...„Trestu!“ upozornil mě.

„To už asi teda nemáme šanci, že?“

„Upřímně ne,“ řekl s klidnou tváří, dívajíc se přitom na podlahu se skloněnou hlavou, jako kdyby ho trápily výčitky.

Šel jsem do obývacího pokoje si sednout na pohovku a přitom čekat na svůj osud. Náhle se přede mnou zjevil tucet velice tenkých bílých svislých pruhů. Poté se objevilo přibližně, tak dalších několik hrubým výpočtem spočítaný tucet svislých pruhů, které se společně protínaly v několika bodech a tvořily tím tak rovnoměrnou dokonale plochou krychli. Ta se rozpadla, načež se v místnosti objevili tři další stejně vypadající tvorové, jako ten, již stál vedle mne.

Všichni tři, i ten vedle mě, vypadali do nejmenšího detailu, úplně stejně podivně, až na to, že ten napravo ode mne svíral ve svých rukou jakousi mně naprosto neznámou věc. Tvarem připomínala podkovu, ale tohle určitě nemělo s podkovou vůbec nic společného, jednak proto, že to mělo na sobě spoustu detailně provedených

serepetiček a jednak proto, že to desetkrát větší než podkova. Hrubým odhadem jsem si tipl, že to bude pravděpodobně střelná zbraň, protože na obou dvou koncích byly otevřené, něco jakohlavně.

Prostřední tvor cosi zamumlal, zvedl levou paži a z ničeho nic se v místnosti rozzářilo. Za necelé dvě vteřiny jsme již nebyli u mě doma, nýbrž v neuvěřitelně obrovské místnosti, jejíž libovolná vzdálenost od jakékoliv zdi, by se dala počítat v kilometrech. Byla to sice místnost málo osvětlená, ale dalo se rozpoznat, že je to něco jako kopule bez jakéhokoliv okna (když jsem nepochopil, odkud se bralo to záhadné světlo).

Prostřední tvor opět něco oznámil a ostatní na to bez problémů přikývli.

„Co řekl?“ nechápavě jsem se zeptal tvora.

„Rozhodli jsme se, že budeme komunikovat za pomoci vaší řeči z důvodů těch, že byste našemu vám neznámému jazyku neporozuměl,“ řekl mi s vážnou tváří.

Byl jsem z toho všeho zmaten.

Tvor uprostřed opět pronesl: „Nechť započne první Aqalumský soud za přítomnosti tvora z planety zvaná Země v galaxii Mléčné dráhy!“ vykřikl hlas odkudsi.

Soud s lidským tvorem (se mnou) trval něco málo o kolo dvou hodin. Podle správní rady osmnácti jsem byl obviněn za napomáhání vyhoštěnému nepříteli, který podle všech domněnek zradil svůj národ tím, že se snažil o komunikaci se Zemí, a já protože jsem mu údajně napomáhal v útěku, jsem byl nucen dostat přiměřený trest, jako můj spolupachatel. O další hodinu později nás vrátili zpět ke mně do domu, ale ještě před tím nám oznámili, že nás někam pošlou. Nepochopil jsem, ale co tím měli na mysli.

Z ničeho nic se před námi zase zjevily, tentokrát jen tři daleko od sebe, svislé pruhy, které opět vytvořily krychli.

Zjevil se tam ten tvor s podkovou se slovy: „Přišel jsem vás poslat na „jiné místo“, kde bude vykonán váš rozsudek,“ ujistil nás.

„Rád jsem měl tu čest, vás poznat Donalde.“

„Ano...já vás taky...“

„Lagmanabonos, jméno mé.“

„Co prosím?“

Evidentní kat zmáčkl spoušť, na níž již měl prsty, ozval se nechutně pískavý zvuk, načež ta podkova vystřelila dva bílé rovnoměrné paprsky. Já a Lagmanabonos jsme se rozložili na miliardu malých žlutých trojúhelníků.

Naše duše kat ušetřil, ale potom je vyhodil do vakua vesmíru.

Putovali jsme tedy nekonečně dlouhým vesmírem, jako dvě navždy ztracené a bezvýznamné duše, jimž nebude moci nikdy žádné pomoci, a také nikdy nenaleznou zaslouženého odpočinku.

4. 4. 2013 se školní časopis mimořádně sešel v době vyučování. Sešli se téměř všichni členové našeho časopisu.

První hodina byla úvodní. Byli jsme v učebně informatiky. Náš šéfredaktor nám ukazoval nové číslo časopisu. Rozdali jsme si úkoly a začali jsme pracovat. Druhou hodinu jsme byli venku na hřišti, kde jsme fotili jak sebe, tak krajinu. Třetí hodinu jsme opět byli v učebně. Pokračovali jsme v našich článkách. Čtvrtou hodinu jedna část byla venku a druhá dodělávala články. Ta skupina, která byla venku znovu fotila, ale tentokrát sebe na školním hřišti. Pátou hodinu jsme jen zdokonalovali naše práce.

Lucka Doležalová, Kačka Beňová

Učitelé byli děti...

Ano, i když se to zdá neuvěřitelné, tak i učitelé byli někdy děti. Na následujících dvou obrázcích máte zachycené dva členy učitelského sboru. Hádejte, kdo to je 😊

Odpověď v příštím čísle M11

Všebarevná etnika světa

Afriku všichni známe, ale dozvědět se nové věci můžeme vždy. V Africe je spousta kmenů. Nejznámější kmen jsou Masajové. Podle mnohých žen patří muži tohoto kmene k nejhezčím na světě. Africké kmeny provází mnoho bolestivých rituálů. Dětem kolem deseti až dvanácti let se vyrážejí 2 spodní zuby. Tyto rituály bývají velmi bolestivé. Členové afrických kmenů si na svém vzhledu dávají hodně záležet. Mazání hovězím tukem rozetřeným s hlinou nebo nošení různých členek, korálek, víček od PETlahví patří k tomu nejmenšímu. Velice často pro svůj vzhled podstupují i velice bolestivé roztahování uší. Jsou velice netrpěliví. Dírky do uší si někdy vypalují. Nosí velice zvláštní účesy. Kmen Turkana se po stranách hlavy vyholoval a zbylé vlasy si zaplétal do copů. Zaplétání trvalo v některých případech i 10 hodin. K dalším bolestivým procedurám patří roztahování rtů hliněnou destičkou, která může mít v průměru i 30 centimetrů. Čím větší destička, tím hezčí žena. Další svérázný způsob zkrášlování je jizvení. Tyto jizvy mohou mnoho prozradit. Například kolik lidí jste zavraždil. Zajímavé je, že v domácnosti pracují hlavně ženy, které dokážou nést 10 litrů na hlavě klidně 2 kilometry. Mají velkou odolnost. Smutné ale je, že v Africe každé 1 minutu zemřou 2 děti na malárii.

Michaela Dobrovolná

8. A

